

venas, unicuique partium proprias constituantur.

ΕΗΡΑ ΔΥΣΚΡΑΣΙΑ, ἐν τῷ τὰ τῆς στερεῆς ἕσθιας τῶν ἐμοιομερῶν σωμάτων γεγενῆσθαι, ὅσον τὸ γῆρας, ξηροτέρα: Ἐτέρα ἐστὶν ἡ ξηρότης τῶν ἐν τῆς ὑγροπαγῆς ἕσθιας συνεστώτων, ὅποιον ἐστὶ πιμελὴ καὶ σάρες, ἐκ τακέντων. GALEN. Method. Med. L. 7. Sicca intemperies in eo consistit, quod solida compages simularium, veluti senectus est, humido sit vacua: Alia siccitas est, eorum, quæ ex substantia de fluidis compacta coeunt, qualis est pinguedo & caro, tabe absumptorum. Drockenheit, Mangel, gnugsamer Feuchtigkeit.

ΞΗΡΟΦΘΑΛΜΙΑ, Ξηροφθαλμία, ἐστὶ δυσκίνησία τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ πόνο, χωρὶς τινὸς ὑγρότητος ἐκρέσεως. Ξηροφθαλμία (q. d. arida lippitudo) est, cum oculus, citra humoris effluxum, ægre cum dolore movetur. ACT. Lib. 2. περὶ διαγρ. παθ. cap. 7. Est etiam genus aridæ lippitudinis, Ξηροφθαλμίαν Græci appellant: neque tument, neque fluunt oculi, sed rubent tantum, & cum dolore quodam gravelcunt, & noctu prægravi pituita inarescunt: Quantoque minor generis huius impetus, tanto finis minus expeditus est. CELS. Lib. 6. cap. 6. Drockenheit des Auges mit Entzündung. Aliter describit PAVLVS: Ξηροφθαλμία, ἐστὶν ὅταν οἱ καινοὶ ἰλακῶδες καὶ τραχύτεροι καὶ κλισμῶδες εἰσὶν καὶ τὰ βλέφαρα ἐρεθίζῃ, καὶ δάκρυον ἀλυμένον καὶ ὑπερῶδες διασάξῃ. GALEN. introd. s. Medicus. Xerophthalmia est, quando anguli oculorum ulcerosi sunt & asperi & pruriginosi & palpebræ rubræ & lachrymæ falsæ ac nitrosæ:

O.

ΟΓΚΟΣ, Tumor, ἡ ὑπερ τὸ κατὰ φύσιν ἀύξησης. Augmentum præter na-

turam. Alles was über seine gewöhnliche Größe erhaben ist. Tumores varii sunt, ἐρυσσιπελατώδεις, οἰδηματώδεις σκιερῶδεις ἀνώδυνοι ὀδυνηροί, ἐνθαφεῖς, σκληροί. Inflammatorii, terosi, indurati, dolentes, indolentes, molles, duri; tunicati etiam: Ὀγκοὶ ὑμῶν ἐν ἰδίῳ περιεχόμενοι, ὅσον χοιράδες, ἀδερῶματα, σεατώματα, μελικερίδες. PAVLVS AEGINETA Lib. 6. λε. Ἐν τῷ διαφύρει τῶν ἀποσθημάτων, ὅτι τὰ μὲν ἰδίως ἀποσθημάτων καλεόμενα φλεγματοῦ τῆ ἐστὶν καὶ ἐπίδουνα καὶ δριμύτος ὑγρῆ καὶ διαβρωτικῆ περιεκτικῆ, καὶ ἐκ ἐν ἰδίῳ ὑμῶν περιέχεται ἤτοι χιτῶν. PAVLVS AEGINETA Lib. 6. λε. Tumores proprii membranis contenti veluti strumæ, atheromata, steatomata, melicerides. In eo differunt ab abscessibus, quia proprie sic dicti abscessus inflammatorii sunt & dolorosi, & succum acrem & rodentem intus habent nec in propria membrana continentur. Geschwulsten: Entzündete, schwührige, währigte, harte, weiche, schmerzhaftige; Beutelgeschwulsten.

ΟΔΑΙΣΜΟΙ ἄλων ὀδοντοφύων τῶν παιδίων. Pruritus & dolores dentientium infantium HIPPOCR. Lib. 3. Aph. 23. Τῶν ὀδοντοφύων πᾶσι καὶ κνήσις καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ ἔλα. Morbus eorum, qui dentunt, pruritus & molestia circa gingivas. Das Zucken und Behethun des Zahnfleisches beim Zahnen.

ΟΔΜΑΙ, χρωτὶς, τόματ, διαχωρηματ, ὠτὸς, φύσις. ἄρα, ἰλκεος, ἰδρώτος, πτυαίε, ἐνώς. HIPPOCR. Lib. περὶ χυμῶν. Odores, cutis, oris, fæcum, auris, flatuum, urinæ, ulceris, sudoris, salivæ, narium. Der Geruch, in soferne er zu allerhand Vermuthungen in Krankheiten Anlass giebt.

ΟΔΟΝ-

ΟΔΟΝΤΟΦΤΟΥΝΤΑ *παιδία.* Infantes, qui dentunt. His in moribus est, dentes morfu excitare *ὀδόντας συνερίζειν καὶ πρίειν.* Dentes collidere & stridere, HIPPOCR. Coac. Prænot. Das Kauen und Knirschen derer Kinder bey den Zähnen. *Ὀδοντοφυία γίνεται μὲν περὶ ἑβδομον μῆνα, συμβαίνει δὲ τότε, φλεγμονή καὶ ἄλων καὶ σιαγόνων καὶ τενόντων καὶ ποτε σπασμὸς, καὶ διάρρεια καὶ ἕλκη.* PAVLVS AEG. L. 1. 4. Dentium eruptiones fiunt septimo mense, incidunt autem tunc inflammationes gingivarum, genarum, & tendinum aliquando convulsiones & diarrhoea & ulcera oris, *πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσιν ἄλων ὀδύσμοι, πυρετοὶ, σπασμοὶ, διάρρεια, καὶ μάλιστα ἔταν ἀνάγουσι τὸς κνηρόδοντας καὶ τοῖσι παχυτάτοις τῶν παιδῶν, καὶ τοῖσι σκληρὰς τὰς κοιλίας ἔχουσι.* HIPPOCR. Aph. 3, Sect. 1. 25. vertit CELSVS L. 2. c. 1. Propriæ etiam dentientium gingivarum exulcerationes, distentiones nervorum, febriculæ, interdum alvi dejectiones, maximeque, caninis dentibus orientibus male habent, quæ pericula plenissimi cujusque sunt & cui maxime venter adstrictus est. Quodsi pueruli, nimis replentur, suntque obesiores, difficilium dentitionem ferunt, *παιδία, εἰ δὲ πρὸς πληρωθείη, ὑπνωδέστερα ἐνθὺς γίνεται καὶ καθρότερα, καὶ ἐγκλῆ ἐν γαστρὶ ἐνεσι καὶ φύσα καὶ ἐρεὶ ὑδατωδέστερα.* PAVLVS AEG. L. 1. 5. Pueruli si pleniore sunt somnolenti fiunt & torpidi & tumor illis ventris inest & flatulentia & aquosâ mingunt. *Ὀδόντας συνερίζειν καὶ πρίειν ὃ μὴ σύνηδες ἐν παιδία, μακρὸν καὶ θανάσιμον,* HIPPOCR. Coac. Præn. Dentes fortiter comprimere & stridere, nisi alicui a pueris consuetum sit, delipientiam indicat & mortiferam. *Sonst ist das Zahn-Knirschen ein Zeichen der Ras-*

seren. Febris symptomatica infantibus dentes molientibus salutaris, *ὀκόσοισιν ἐπὶ ὀδοντοφυίᾳ πυρετὸς ὀξύς ἐπιγίνεται, ὀλιγάκις σπάνται.* Quibus ad dentitionem febris accedit acuta raro vel parum convelluntur. HIPPOCR. de dentitione. *Τοῖσι δ' ἔτι πρεσβυτέροις καὶ πρὸς τὴν ἡβην προσάγουσι ἐκ ἐνῶν αἱματῶν εὐσίες.* Aphor. 3. 26. Adultioribus autem & pubertati proximis, sunt hæmorrhagiæ narium. Dentientibus, diarrhoea salutaris. *Ὀκόσοισιν ἐν ὀδοντοφυίᾳ ἢ κοιλίᾳ πλείω ὑπάρχει, ἤσσοι σπάνται, ἢ ἔτις ὀλιγάκις.* HIPPOCR. de dentit. Quibus in dentitione alvus crebrius solvitur, ii minus convulsionibus tentantur, vel parcius. *Das Zahn-ist denen Kindern gefährlich. Sie haben Fieber, die Krampfartige Zufälle sind sonderlich bey starcken fetten Kindern: Der Durchfall ist ihnen allemahl heilsam.*

ΟΔΟΝΤΕΣ. Dentes, hi variis subiacent afflictionibus. *Ὀδόντων σφακελισμὸς.* Dentium caries. HIPPOCR. in prognosticis, Zahn-Fäulniß. *Ὀδόντες παραλλογμένοι.* HIPPOCR. Libr. 6. Epid. Sect. 1. 2. Distractum os agroti, dum dentes dentibus haud respondent: *Ὀδόντες σεισμένοι.* PAVLVS AEGIN. Libr. 3. α. 5. Dentes vacillantes. *Ὀδόντων φλεγμονή* PAVLVS AEGIN. L. 3. κς. Dentium inflammatio, *ὀδόντες ἠμώθησαν.* Hippocr. *περὶ χυμῶν.* Dentes obstupuerunt. *Stumpfe Zähne:* Dentes ut signum in morbis. *Ὀκόσοισιν ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ἐν τοῖσι πυρετοῖσι, περιγλισχρα γίνεται, ἰσχυροὶ γίνονται εἰ πυρετοί.* HIPPOCR. Aph. Sect. 4. 53. Quibuscunque super dentes in febribus circum quaque mucidum est, fortes sunt febres. *Die Zähne werden in Krankheiten*

heiten betrachtet als ein Zeichen; wenn sie klebricht und schmutzig werden, ist es ein schlimmes Anzeigen. Οδόντας δὲ πρῆν ἐν πυρετοῖσιν, ὁκόσοι μὴ ξύνθηδες εἰσι ἀπὸ παιδῶν, μανικῶν καὶ θανατῶδες. HIPPOCR. Progn. Vertit CELSVS Lib. 2. c. 7. Robusto adhuc corpore insolitus dentium stridor, insaniam signum est. Ungewöhnliches Zahn-Knirschen in Krankheit ist ein Zeichen der Tollheit oder Todes-Gefahr.

ΟΔΤΝΗ. Dolor: Motus asper in corpore, a sensibus alienus, definiēte CICERONE Tuscul. Quæst. 2. Ejus synonyma passim occurrunt, πόνοι, κόποι, ἀλγήματα: Raro morbus ipse, sed morborum symptoma. In variis partibus varius: Est enim κεφαλαλγία, ὀδονταλγία, ὠταλγία ὀσφύϊ ἀλγῆμα, capitis, dentium, auris, lumborum dolor. Pro sensu ægri est, βαρῆς gravis, μετὰ δειξῆως mordens, νυγματώδης pruriens, ὀξύς, acutus, σφυγματώδης, pulsatorius, διον ἀπὸ σφύρας, quali a malleo excitatus. Τενώδης tensivus. PAVLVS AEGINETA Lib. 2. λθ. περὶ ὀδύνης. Dolorum varias enarrat species. Illi est σφυγματώδης ὀδύνη, ὁ νυγματώδης, ὁ περὶ τὰς ὑμένας σπνίσθατος, ὁ διαίσσαν πόνος, ὡσπερ ἀπὸ εἰζης ἀρχόμενος τῆ πρωτοπαθῆντι μέρει, καὶ εἰς τὰ περικείμενα φερόμεν, διατείνων εἰς ἄμφω τὰ πέρατα, εἰς πλατῆ ἐκτεταμέν, ὁ περὶ τῶν περικείμενων τοῖς ὀστέοις ὑμένων, βαρῆς. Pulsiatorius dolor, lancinans, qui in membranis est, dolor a parte primario affecta oriens, & quaqua versum procedens, tensivus, ab uno loco ad alterum, in latum extensus, profundus ille osteocopus, circa ossium membranas. Οἱ τῶν περικείμενων τοῖς ὀστέοις ὑμένων πόνοι, βύθιοι τ' εἰσιν, τῆτ' εἰσιν διὰ βάδες τῆ σώματι

ἐπιφέροντες αἰσθήσιν, αὐτῶν δὲ τῶν ὀσῶν ἐπάγασιν φαντασίας, ὡς ὀδονωμένων, ὀνομάζασιν γὰρ αὐτοὺς ὀσκόπες οἱ πλεῖστοι. Καὶ γίνονται τὰ πολλὰ μὲν ἐπὶ γυμνασίοις, εἰσιν ὅτε δὲ καὶ διὰ ψύξιν ἢ πλῆθ. GALEN. Comm. 4. in Aphor. Hippocr. Dolores membranarum, quæ ossibus circumfunt, profundi sunt, hoc est, dum in profunditate corporis sensum inferunt, ipsorum ossium inducunt, ac si dolerent, opinionem, appellant adeoque illos, ossium dolores prementes, plurimi. Et fiunt ut plurimum, post exercitia, aliquando post refrigerium, aut humorum copiam. Dolores ex decubitu, si retroaguntur, malum afferunt: Ἐξ ὀσφύϊ ἀλγήματος ἀναδρομή εἰς κεφαλὴν, κακόν. HIPPOCR. in Prorrh. Ex lumbis ad caput recursio, malum. Schmerzen: Eine traurige Empfindung des Gefühles, sie sind niemahls die Krankheit selbst, sondern anderer Krankheiten Zufälle, von ihnen haben verschiedene Krankheiten den Nahmen, als Kopf-Zahn-Ohren-Hüfft-Weh: Sie sind dem Gefühle nach verschieden, drückend, beissend, juckend, pochend u. d. gl. Sie sind heilsam, wenn durch sie grössere Krankheiten gehoben werden, wie im Hüfft-Weh und Podagra, derer Rückfall gefährlich ist. Ὀδύνη μήτρας μετὰ τὸν τόνον. MOSCHION de morbismulierum. Dolores post partum. Nach-Wehe. Dolorem non sentire, malum. HIPPOCR. Aphor. Sect. 2. Art. 6. Ὀκόσοι, πονέοντες τι τῆ σώματι, τὰ πολλὰ τῶν πόνων ἐκ αἰσθάνοντα, τῆτέοισιν ἢ γνώμῃ νοσέει. Vertit CELS. Lib. 2. cap. 7. Quibus causa doloris, neque sensus ejus, est, his mens labat. Die Schmerzen nicht fühlen, ist ein Zeichen der Unbesonnenheit und Mangel des Gefühles.

OZAINA, Ulcus narium, Nasen-Geschwür. Η δὲ ὄζαινα καὶ ἀπὸ αὐτῆς δὴ τῆ ὀνόματι μαρτυρεῖται, σπυγγημένων δηλονότι καὶ διεφθαρῶτων χυμῶν περὶ τῆς ἡμμοειδῆς ὀπακμασάντων πέρας, καὶ μεταδιδόντων μὲν τῆς σφῶν κακίας τοῖς συνέγγυς μορίοις, ἔχ ἤττων δὲ τῶν ἐπιρρέοντων τῶν καταδεγεμένων τέτοις ὀδύστων ἀμείλει καὶ κατὰ πᾶσαν μὲν ὄραν, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς μεγίστας ἐκπνοὰς ὄζαισι, ἐπιχρωνημένῃ τῇ πνεύματι ἀπὸ τῶν ἐκείθεν ὀδύων. *Ozaina vero nomine suo (quod a foetido odore sibi sumfit) se patefacit. Fit cum putres corruptique humores circa os cibrosum coacervantur, suumque vitium vicinis partibus impertiant, non minus defluentibus, contentis in osse isto factoribus. Quippe omni quidem tempore, sed præcipue in maximis expirationibus, spiritum odoribus inde exhalantibus infectum ægri odorantur.* ACTVAR. Lib. 2. περὶ διαγν. παθ. cap. 10. Sin autem ea ulcera circa nares sunt, pluresque crustas & odorem scedum habent (quod genus Græci ὄζαιναν vocant) sciri quidem debet vix ei malo posse succurri: CELS. Lib. 6. cap. 6.

OΙΔΗΜΑ, Tumor in genere, speciatim autem mollis, ὡσαύτως ἀνέμαζον οἱ παλαιοὶ τό, τὸ οἴδημα καὶ τὸν ὄγκον, ἴσμεν δὲ, ὅτι τρίτη τις ἐστὶν ἡ διαφορὰ τῶν ὄγκων, ἢτοι γὰρ μετ' ὀδύνης εἰσὶ, καὶ καλεῖσθαι αὐτὰς οἱ νεώτεροι, φλεγμοναῖς, ἢ χαρῆς ὀδύνης, καὶ σκληρῆς, καλεῖσθαι δὲ καὶ τέττες, σκληρῆς, ἢ χαρῆς ὀδύνης, καὶ μαλακοῖ, προσαγορεύουσι δὲ καὶ τέττες ἰδίως οἴδηματα. Eodem sensu appellaverunt veteres œdema & tumorem, scimus autem triplicem esse differentiam, aut enim cum dolore sunt & appellant illos, recentiores, inflammationes aut

sine dolore & duri, vocant autem illos, scirrhos, aut sine dolore & molles, appellant autem hos proprie, œdemata. Geschwulsten sind dreyerley, entweder mit Schmerzen und Entzündung, oder ohne Schmerzen, und diese entweder harte oder weiche. *Οἴδημα χαῖνός τις ὄγκος ὑπάρχει ἀνώδυνος περὶ τοῖς ποσὶν, ἐν ὑδρῆσιν διαδέσσει, καὶ φθῶσι καὶ καχεξίαις.* Oedema mollis tumor sine dolore est in hydrope, phthisi, cachexia. PAULVS AEGINETA Libr. 4. κ ζ.

OΙΗΣΙΣ, Opinio. Prædelecta sententia & agendi ratio, quam taxat ΗΙΡΡΟΣΟΡ. de decenite habitu Libro. *Οἴησις μάλιστα ἐν ἰητρικῇ αἰτίῃ μὲν τοῖσι κεχηρημένοισι, ὀλεθρον δὲ τοῖσι χρομένοισι ἐπιφέρει.* Opinio, maxime in medicina, crimen & culpam utentibus, noxam autem, illis, qui hac curantur, affert. Est autem opinio, eodem ΗΙΡΡΟΣΟΡ. definiente, ibid. *Τὸ ἔμδεν τεχνικῶς, μὴ παιδὲν δὲ, μεθ' ὅδε ἀτέχνης δευτικόν.* Artificie se dictum, sed non factum, methodum ab arte alienam indicat: additque: *Οἰεσθαί, μὴ πρήσσειν δὲ, ἀμαθῆς καὶ ἀτεχνῆς σημεῖον ἐστὶ.* Opinari, nec facere, inscitiae & defectus in arte argumentum est. Ita denno ΗΙΡΡΟΣΟΡ. *Οἴησις, μάλιστα ἐν ἰητρικῇ, αἰτίῃ τοῖσι κεχηρημένοισι, ὀλεθρον δὲ τοῖσι χρομένοισι ἐπιφέρει. Μηδὲν νεωτεροποιεῖν, μήτε φαρμακίησι, μήτε ἀλλοῖσι ἐρεθίσμασι.* ΗΙΡΡΟΣΟΡ. Epid. L. 1. Aphor. 20. Opinio maxime in medicina, administrantibus opprobrium, utentibus autem interitum affert. Nihil innovandum, nec medicamentis, nec aliis institutis. *Siehe Δόξα, ἰδιογνώμοιες.*

ΟΛΙΓΟΨΥΧΙΑ, Animi deliquium
HIPPOCR. Epid. Libr. 7. Eine Ohn-
macht.

ΟΜΜΑ, Oculi intuitus, penes
agrorum, uti signum: "Ομμα ἀχλυά-
δες. Oculi tenebricosus. "Ομμα ἐξέ-
ρυσσον. Oculi rubens. HIPPOCR.
Prorrh. "Ομμα θρασυ. Oculi tor-
vus, ferox. HIPPOCR. ibid. "Ομματα
ἰσθαδεια. Oculi distorti. "Ομματα κα-
ρῶδεια. Oculi conniventes dormitu-
rientium. "Ομμάτων κίνησις ἐξείη. Ocu-
lorum præceps & velox motus, HIPPO-
CRATES in Prognost. "Ομμάτων ἐρ-
θότης. Rectus & fixus intuitus, etiam
ὄμμα πεπηγός. Oculi defixus in unum
objectum, sine sensu, prout in melan-
cholicis. Die Augen, als ein Kennzei-
chen verschiedener Veränderungen in
Krankheiten.

ΟΜΦΑΛΟΥ πρόπτωση, ὀμφαλῶ
ἐξοχή. PAVLVS AEGINETA Libr. 3.
γα. Prolapsus & umbilici tumor. Ἐξόμ-
φαλος. "Ομφαλος, Umbilicalis funis
neogeniti, hinc ὀμφολοτόμος obstetrix,
methodi, qua umbilici infantium deli-
gantur, perita. "Ραγή ὀμφάλω. Ru-
ptura funiculi umbilicalis, hæmor-
rhagiæ infantium & mortis eorum cau-
sâ: "Η ραγή εἰη ὀμφαλος, ἡ αἵμαδιη ἀπο-
τάμη ἢ ὀμφαλοτόμος. Si evulsus fuerit
umbilicus vel inscienter resecurerit ob-
stetrix. Krankheiten des Nabels, wenn
er bey der Geburt zerreißt, und Kinder
dadurch sich verbluten.

ΟΝΕΙΡΟΓΜΟΣ, διὰ τῶ σπέρμα-
τος πλεονασμῶ: PAVLVS AEGINETA.
Libr. 3. γε. Nocturna seminis effusio
ob seminis copiam. "Αφροδισίων κατὰ-
χερσι, σπέρμα πολὺ, θερμὸν, ἀθρόοι-
ζοντες, εἶτα ἐπιγενόμενοι πρὸς ἀφροδισια,
κεφαλῆντε βαρύνοντα καὶ ἀσάδεις γί-
νοντα, καὶ ἀπειτα εὐδύς ὀνειρώζοντες πᾶσ-

χεσι τὰ αὐτά. PAVLVS AEGIN. Lib. 1. 38.
Rei veneræ abusu semen multum cali-
dum colligentes, ad pudenda caputque
gravantur, anxii fiunt, hinc semen de no-
cte effundentes, patiuntur eadem. Das
Entgehen des Saamens im Schlaf.

ΟΝΥΞ, Unguis, pupillæ morbus:
Συλλογή πύε κατὰ τὸ μέλαν, μετὰ φλεγ-
μονῆς πρὸς τῆ ἱρίδι, παραπλησία ὄνυχι.
Collectio puris in nigro oculi cum in-
flammatione, prope ad iridem, similis
ungui. AVTOR defin. medic. Ein Ge-
schwûhr unter der Horn-Haut des Au-
ges. Unguis, corneum extremi digiti
operculum, cujus morbi sunt. "Ονυ-
χες τεθλασμένοι, ὕφαιμοι, λεπρωῶντες:
PAVLVS AEGINETA Libr. 3. πα. Un-
gues fracti, sanguine suffusi, leprosi
aut scabri.

ΟΞΥ, Acutum & breve in mor-
bis, cui opponitur τὸ βραδύ lentum:
ὄξεια νοσήματα μεγάλα καὶ πρὸς τὴν ἀκ-
μὴν ἐπευγόμενα διὰ ταχέων: GALENVS
Comment. ad Libr. 2. Aph. 23. Morbi
magni & ad summum sui statum progred-
ientes celeriter & propterea periculo-
si, ἀλέθριοι ἐν ὄξει. In celeri suo de-
cursu periculosi. HIPPOCR. Coac.
Prænot. Deinde τὸ ὄξύ omnes in mor-
bis celeres eventus denotat: πολλοὶ
ὄξείως ἀπόθνητο. HIPPOCR. Lib. 3. Epid.
Multi celeriter moriebantur: ὄξείως με-
ταπίπτεται. Celeriter in alium morbum
mutari. HIPPOCR. in Prorrh. Du-
rare diu, ob acerbiteratem, acuti morbi
nequeunt. Heftig anhaltende Krank-
heiten können nicht lange dauern. Ἀδύ-
νατον, εἰς μακρὸν χρόνον ἐκπεσεῖν τὴν κρί-
σιν ἐν τοῖς ὄξείσι νοσήμασι. GALEN.
Comm. 2. in Hippocr. aphorismos:
Impossibile, in longum tempus exire
crisin in acutis morbis. Τὰ ὄξεια τῶν
νοσημάτων κρίνεται ἐν τεσσαρεσκαίδέκα
ἡμέ-

ἡμέρας. HIPPOCR. Aphorism. Sect. II. Acuti morbi judicantur quatuordecim diebus. Celeriter sua tempora percurrunt acuti morbi & statim adoleseunt. Heftige Krankheiten nehmen geschwinde zu, und dauern nicht lange. Οικειρός ὄξυς. HIPPOCR. Aph. Sect. II. Tempus subito decurrens. Τα ὄξεια νοσήματα μεγάλα τε ἐστὶ καὶ πρὸς τὴν ἀκμὴν ἐπιειγόμενα διὰ ταχέων, ἐκόςως ἐν ἑν ὀλίγῳ χρόνῳ ἢ ταῖς μεταβολαῖς ποιεῖται μεγάλας. GALEN. Comm. 2. in Hipp. Aph. Celeriter decurrentes morbi & magni sunt & subito ad culmen devecti, similiter etiam intra parvum tempus magnas mutationes faciunt. Τα ὄξεια τῶν νοσημάτων ὡς ἡ ἀποπληξία, αἵμα τῆ προσβολῇ τὴν ἀκμὴν ἀπολαμβάνει. GALEN. de opt. Sect. Acuti morbi, uti apoplexia, simul cum invasione & summum statum acquirunt. Πυρετός ὄξυς, εὐθύς ὑπὸ τὴν πρῶτὴν ἐπιβολὴν ἀκμαίων, καθάπερ ὑπὸ κεραινῶ πληγέντος τ' ἀνθρώπου. GALEN. de Crif. L. I. Febris acuta statim ad primam invasionem increfcens, veluti fulmine tacto homine. Τα ὄξεια νοσήματα μεγάλα τε ἐστὶ καὶ πρὸς τὴν ἀκμὴν ἐπιειγόμενα διὰ ταχέων, ἐκόςως, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ταῖς μεταβολαῖς ποιεῖται μεγάλας, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ κρῖνεσθαι. GALEN. Comm. 2. in Hipp. Aph. Acuti morbi & magni sunt, & ubi ad summum sui statum pervenerint, celeritè pariter brevi tempore mutationes faciunt magnas, quod idem est ac judicari.

ΟΞΥ, Acetum, hinc ὀξύτητες, dyscrasia acida ventriculi. Magen-Säure. Καὶ οἷσι μὲν ὀξύτητες προσίσταται, δριμυταίτε καὶ ἰώδες, διαλύσσαι καὶ διζύεισ σπλάγχχνων καὶ θάλασσης καὶ ἀπορή: ἢ παύεται ταῖς πρότερον, πρὶν

ἀποκαταρθῆ τε καὶ κατασφιδῆ καὶ μυχθῆ τῶν ἄλλοισιν. HIPPOCR. de veteri medicina. Quibus acidæ cruditates accumulatur & acres & virulentæ, quales anxietates & morficationes intestinorum & thoracis, & desperatio, non quies ab his est prius, quam expurgata & restaurata & mixta cum aliis fuerint.

ΟΞΥΡΕΓΜΙΗ, Ructus acidus: ὀξείαι ἐρυγαί. Eructationes acidæ: Ἡ τοῖς ἀπεπτεῖσι παρακλαδύσα ἐποξίασα ἐρυγή. EROTIANVS. Quæ haud concoquentibus accidit acida eructatio. Der Sood: Saures Aufsteigen aus dem Magen.

ΟΞΥΦΛΕΓΜΑΣΙΑ, summa inflammatio. HIPPOCR. de morbis virginum ὑπὸ ἰξυφλεγμασίας μαινέσθαι. Præ summa inflammatione insanire: Eine starke Entzündung mit Fieber und Raserey.

ΟΞΥΝ, Ardenter appetere, ἐργῶν, ἐπιθυμῶν, ὀρεκτικῶς ἔχειν. HESYCHIVS. Utitur HIPPOCR. hac voce de humoribus aestuantibus, ἐργῶν αἷμα, sanguis aestuans Prorrh. 2. Hinc ὀργασμός, Humorū motus vehemens ad coctionem tendens: Ὀργάσασθαι, εἰς παράστασιν ἀγογῆν τὰ ὑγρά, καὶ πρὸς ἐκκρίσιν ἐτοιμάζεν. Effervesce, ad consistentiam ducere humores & ad excretionem præparare. EROTIANVS. Heftig Verlangen nach etwas haben; Brausen, wallen.

ΟΡΘΟΠΝΟΙΑ, Erecto corpore celebranda respiratio. Ἡ ἐρεθίπνοια καὶ πὶ τῆς περιπνευμονίας γίνεται, καὶ τοῖς καλεσμένοις ἀσθματικῶς πάθει, δι' αὐτὸ δὲ τῆτο καὶ πὶ τῆς χαλεποτάτης κινδύχης, ἐν ἣ φλεγμαίνοντες εἰ τῶ λάβρυγος ἔνδον μίεσ ἀπεφραττῶσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀναπνοῆς. Orthopnoea & in peripne-

pnevmonia fit, & in sic dictis asthma-
ticis affectibus, itidemque in difficilli-
ma illa cynanche, in qua inflammati
laryngis intus muscoli, viam respiratio-
nis præstruunt. GALENVS Comm. 2.
in Prorrh. Hippocr. Der kurze Athem,
sonderlich beyhm liegen auf dem Rücken.
Vid. Ασθμα. Από τῆ το σχῆμα τῆ θώ-
ρακος ἄπαν ὀρθόν φυλάττειν, φόβος τῆ
πνιγῆναι ὀρθοπνοικὸς καλεῖται, γίνεται δὲ
τὸ πάθος παχέων τε καὶ γλισχρῶν χυ-
μῶν ἐμπλασθέντων τοῖς βρογχίοις τῆ πνεύ-
μονος. PAVLVS AEGINETA Lib. 3.
Ab eo, quod, thoracis positum re-
ctum servare oporteat, suffocationis
metu, orthopnoicos appellant, fit
autem morbus, crassis pituitosisque hu-
moribus impactis, bronchiis pulmo-
num.

OPMH, Naturalis instinctus. Vo-
luntas enim alia est ex lege machinæ,
alia ex arbitrio, quod novit GALENVS
Comm. 2. in Progn. καθ' ὄρμην, κατὰ
προαίρεσιν καὶ βέλγησιν. Quæ instinctu
sunt, quæ destinato animo & volun-
tate. Der natürliche Trieb zu Reini-
gungen in Krankheiten.

OPXIEΣ καὶ αἰδοῖον ἀνεσπασμένα,
πονηρὸν σημαίνει HIPPOCR. Coac.
Prorrh. Testiculi & pudenda retra-
cta, malum significant.

ΟΥΛΗ, Gingivæ, quarum morbi
sunt variis. Vid. Ἐπελὶς, παρελὶς:
ἔλη διαβιβρωμένα. PAVLVS AEGIN.
Lib. 2. 25. Gingivæ erosa.

ΟΤΡΗΘΡΗ, Urethra, ut sedes mor-
bi. Ὀκώσισιν ἐν τῇ ἐρήθρη Φύμα φύε-
ται, τετέσι, διαπυήσαντος καὶ
ἐκρωγέντος, λύσις. HIPPOCR. Aph.
4. 82. Quibus in urinaria fistula tu-
berculum nascitur, his suppurato eo
& perrupto, solutio fit. Geschwülhre
der Harn-Röhre.

τὸ ΟΤΡΟΝ. τὰ ἔρα, ἐρήματα:
Urina: ἐρέμενα, quæ minguntur. ἔρη-
σις. Mictio: Urinæ sæpe capiuntur uti
morbus, ἔρησις δυσκολαίνεσσα. Mictio diffi-
cilis, ἐρέμενα μὴ ὑπομνησάντων. Invo-
luntaria urina, αἱματώδεια ἐρήματα, mi-
ctus cruentus. Urina uti signum in mor-
bis. 1) Urina cruda, pellucida, quæ
nihil quidquam signorum coctionis
habet: Qualis est sanæ similis vel pe-
nitus alba. Roher ungekochter Urin, ein
Zeichen der feste anfliebenden Krankheits-
Materien. Ἄπεπτον ἔρην ἐστὶ, ὃ μῆτε
ἐναυώρημα, μῆτε ὑπόσατιν ἔχει, μῆτε νεφέ-
λην, αἰδὰ μῆτε πάχος τι προσειληφὸς
ἢ ἀχρότητα, λευκὸν τε ἐστὶ τῆ χειοῖα καὶ
λεπτὸν τῆ συστάσεως, καθάπερ ὕδωρ. HIP-
POCR. Coac. Prænot. Cruda urina est,
quæ nec enæorema nec nubeculam nec
crassitiem aliquam aut obscuritatem ac-
cipit, sed alba est colore, & tenuis con-
sistentia, instar aquæ. 2) Urina quæ
clara mingitur & deinde turbatur, in-
ter bonas. Klarer Urin, der sich den-
noch hernach trübet. Τὸ λεπτόν τεμνη-
ται διχῆ: Τὸ μὲν λεπτόν ἢ ἐρεῖται λεπ-
τόν καὶ μένει λεπτόν, ἢ ἀναδολῆται καὶ
γίνεται παχύ: GALEN. de urinis. Te-
nuiis urina dividi poterit duplici modo,
aut mingitur tenuis & manet tenuis,
aut turbatur & fit crassa. ἔρα ἀχρῶα.
Urinæ decolores, aquosæ: ἐκλευκα, al-
bæ, λεπτά, tenues. Κάκιστον ἔρον, τὸ
ἐκλευκόν. HIPPOCR. Coac. Prænot.
Pessima urina, albida. ἔρον πονηρὸν, τὸ
μετὰ ποτὸν ταχέως διερέμανον. HIP-
POCR. Coac. Prænot. Urina mala, quæ
statim post potum mingitur. Urinæ,
quoad colorem sunt albæ, citrinæ,
rufæ, fulvæ, fulcæ, tandemque nigrae,
οἷανες crudæ, ultima pessima. Der
Farbe nach ist der Urin, weiß, blasse,
gelb, roth, gelb, braun, schwarz.
Πρώ-

Πρώτον ἔρον τὸ λευκόν, εἶτα τὸ ὄχρῳν, ἐγ-
γὸς τῆ λευκῆ, ἐφεξῆς δὲ τέτων, τὸ πυρρῶν,
τέταρτον δὲ τὸ ξανθόν, μετὰ δὲ τέτα ἐστὶ
τὸ ἐρυθρῶν, συνέγγυς τῆ μέλαν. GALE-
LEN. de Urinis. Prima urina alba, de-
inde flava prope ad albam, exin-
de rufa, quarto fulva, hinc rubra
prope ad nigram. Ὑουρα μέλαι-
να, ὑπομέλαινα. Urinæ nigræ, sub-
nigræ. Ὑουρα ἐξέρυθρα. Urinæ præ-
rubræ. Ὑουρα ὑπέρυθρα, subrubræ.
Quæ intra urinas bene vel male subsi-
dent HIPPOCR. in Prognosticis: Εἰ δὲ
εἴη τό, τε ἔρον ὑπέρυθρον, καὶ ἡ ὑπόστασις
αὐτέα ὁμοίη καὶ λεπτή, πολυχρονοῦτερον μὲν
τέτο τῆ πρώτα γίνεται, σωτήριον δὲ κάρτα,
κημηνώδες δὲ ἐν τοῖσιν ἔροισιν αἱ ὑποστά-
σις, πονηρά. Τετέων δὲ εἰσι κακίαις αἱ
πεταλώδες αἱ λευκαὶ δὲ καὶ λεπταὶ κάρ-
τα φλαῦρα: τετέων δ' εἰσι κακίαις εἰσὶν αἱ
πιτυρώδες. Vertit CELS. Lib. 2. cap. 4.
At mala urina est, in qua subsident sub-
rubra aut livida: deterior, in qua quasi
fila quædam tenuia atque alba: pessima
ex his, si tanquam ex furfuribus factas
nubeculas repræsentat. Albas urinas
damnat HIPPOCR. Aphor. Sect. 4 art.
72. Ὀκώσοισιν ἔρα διαφανέα, λευκά, πονη-
ρά, μάλιστα δὲ ἐν τοῖσι φρενιτικῶσιν ἐπι-
φαίνεται. Vertit CELS. Lib. 2. cap. 4.
Diluta quoque atque alba (urina) vi-
tiosa est, sed in phreniticis maxime.
3) Urinæ turbidæ nec subsistentes,
infidæ. Die durch und durch trü-
ben Urine, welche keinen Bodensatz
bekommen, sind nicht die besten. Ὑου-
ρα ἀκατάστατα. Urinæ instabiles, con-
fusæ, non subsistentes, nec turbulentæ.
Quæ non subsident, ὁλερὰ καὶ παχία
ἐναιωρόμενα, turbida & crassa sublima-
menta. Ὑουρα βορβορώδεα. Urinæ cæno-
sæ & fætidæ. Παχὺ ἔρόμενον καὶ μὴ καθι-
σάμενον, ὄλον ἐστὶ τὸ τῶν ὑποζυγίων, ταραχῆν

ἐν τοῖς χυμοῖς (σημαίνει). AETIVS Te-
trabibl. 1. Tr. 5. λ. δ. Crassa urina nec
consistens, qualis jumentorum, turbas
in humoribus significat. Ὑουρον εἶον
ὑποζυγίω. Urina qualis jumentorum.
In Coac. Prænot. & Epidemicorum Li-
bris. 4) Urinæ in summa superficie
pingues guttas aut cutem pinguem ha-
bentes, deliquium humorum indicant.
Schmelzende Urine, auf deren Fläche
Fett, oder eine Haut zu sehen ist. Ὑουρα
ἐξυδατέμενα ἐξ ἀκρίτου λίπ. ἰσχυρῶτα.
Urina diluta indiscretam habens pin-
guedinem. HIPPOCR. Coac. Prænot.
Non oleosa sed cuticulam in superficie
apparentem habens, quæ γραῦς GALE-
NO Libr. 4. salubr. Καὶ τὰς λιπαρότη-
τας δὲ τὰς ἀνα ἐφισταμένας ἀραχνωειδίας
μέμφροθα, ζυγντήξως γὰρ σημεῖα. HIP-
POCR. Prognost. Et pinguedines illas,
quæ superstant, araneorum telis similes,
culpate oportet, nam colliquationis
sunt signa. Ὑουρα ἐλαιώδη. Oleosa pin-
guis urina. 5) Inchoante coctione in
summa urina incipit formari nebula,
quæ enæorema est. Bey angehender
Absonderung zeigt sich oben im Urin na-
he an seiner Fläche ein Wölkgen. Ὑου-
ρον ἐναιωρόμενον. Urina sublime quid
habens, in summa matula natans. 6)
Progrediente coctione nebula magis
sublidet, ab initio tenuis, sensim crassa.
Nach und nach bildet sich eine Wolcke
in der Mitte des Urins. Ὑουρα
ἀραχνωειδία. Urinæ in quibus ali-
quid telis araneorum simile innatat.
Τῶν ἔρων νεφέλη, Urinarum nubecula,
quod in urina media suspensum est,
velut nubes in aëre. Τὰ ἐφιστάμενα, τὰ
ἐναιωρόμενα. Supernatantia vel suspen-
sa in urinis. 7) Coctionis signum est, uri-
næ sedimentum, Das Zeichen der vor-
sehenden Besserung ist der Bodensatz des
Urins.

Urins. Ὑποστάσεις τῶν ὕρων, ὅμοι ἐν τοῖς ὕροις συνεκκρηνομένοι χυμοί. ACTVAR. 2. 10. Sedimenta urinarum (sunt) crudi in urinis simul excreti humores. Ὑουρα πέπανη, παχέα, καὶ λευκά. Urinae coctae crassae & albae. HIPPOCR. in Prorrh. Τὸ ἀνοθελάμενον δηλοῖ τὴν φύσιν ἀεχέσθαι πέττειν. GALEN. de urinis. Quod turbari incipit lotium, indicat, naturam nunc in eo esse, at coquat. Hujus negotii primordium, urinis non perfecte subsidentibus. Des Brenens im Urin erster Grad. Ὑουρον ἐξ ὑποστάσι & διασπώμενον, Urina, divulso sedimento. Urinae turbidae, summa urina clara, optima, Früher Urin mit einem Bodensatz und oben klar, ist gut. Οἱσι ἔρα ταχέως ὑπόστασιν ἵσχει, ταχέως ἔτσι κρηνοῦται. HIPPOCR. Coac. Praen. Quibus urinae subito sedimentum tenent, subito hi judicantur. Urinae optima, mendaces, Der beste Urin betrügt. Τὰ πέπανα ἔρα, ὅταν μὴ λείπει τὴν νόσον, ἐκ ὀργάνου ἐστὶ σημεῖον. GALEN. Comm. 2. in Libr. 2. Prorrh. Hipp. Coctae urinae, si morbum non solvunt, non bonum sunt signum. Ante dies criticos turbidae urinae, nisi brevis febris est, male. Frühzeitig getrübter Urin ist nicht gut. Ὑουρον ἐξαίφνης, παραλόγως, πεπαινώμενον. HIPPOCR. Prorrh. & Coac. Praenot. Urinae statim, sine ratione turbidae. 8) Urinae, quae pus habent sine renum vitio, Eysterhaftiger Urin, ohne Fehler derer Nieren. Ἀποσήματ & ποτὲ ἐν πνεύμονι γενομένα, δυνατὸν, τὸ πύον διὰ νεφρῶν ἐκκαθαρθῆναι καὶ θάρακος, διὰ τε τῶν ἐντέρων καὶ τῆς ἕδρας. GALENVS de locis afflictis L. 6. Abscessu aliquando intra pulmonem nato, possibile est, pus tam per renes expurgari, quam pectore rejici, perque intestina & secessum. 9) Urinae cum sedi-

mento, quae viarum urinarum morbos significant. Boden-Satz im Urin, aus welchem man derer Urin-Wege Krankheiten erkennet. Τὰ κρηνώδη σύντηξιν ἰσχυρὰν τῶν νεφρῶν σημαίνει. GALENVS de urinis. Grumolae urinae colliquationem validam solidorum significant. Ὑουρα θρομβώδεια, Grumolae urinae, ubi sedimentum in parvas coacervatur cumulos. HIPPOCR. Aphor. sect. 4. art. 80. Ἦν αἷμα ἕρη καὶ θρόμβος, καὶ τραγγερίην ἔχει, καὶ ὀδύνη ἐμπύκτη ἐς τὸ ὑπογάστριον καὶ ἐς τὰ περιναϊον, τὰ περὶ τὴν κύστιν ποιεῖ. CELS. Lib. 2. cap. 7. Aut si paulatim (urina) destillat, vel si sanguis per hanc editur, & in eo quaedam cruenta concreta sunt, idque ipsum cum difficultate redditur, & circa pubem & interiores partes dolent, in eadem vesica vitium est. Ουρησεις ὑμενώδεις. Urinae membranaceis ramentis mixtae. Τὰ πεταλώδη τοῖσιν ὕροισιν ἐμφερόμενα τῆς κύστεως ἐλκώσιν σημαίνει. GALEN. de Locis affectis 1. Foliosum quid urinis innatans, vesicae ulcus significat. Ὀκόσοισιν ἐν τῷ ἔρω παχέϊ ἐόντι πιτυράδεια συνεχέσεται, τετέοισιν ἢ κύστις ψαεῖ. HIPPOCR. Aphor. Sect. 4. Quibus in urina, crassa, furfuracea simul minguntur, illis vesica porrigine infestatur. Οἰσιν ἐν τοῖς ὕροισιν ψαμμώδεια ὑφίσταται, τετέοισιν ἢ κύστις λιθιᾷ. HIPPOCR. Aph. Sect. 4. Quibus, in urinis arenosa subsident, illis vesica calculo laborat. Addit GALENVS: Ου πάντως ἢ κύστις, ἀλλ' ἐνδέχεται καὶ νεφρὸς ὁ ἀφορισμός. Non tantum vesica, sed etiam renes complectitur aphorismus. Ὑουρα ἀμμώδεια, Urinae sabulosa. Ὀκόσοισιν ἐν τῷ ἔρω παχέϊ ἐόντι σαρκία σμικρὰ ἢ ὡσπερ τεύχεα συνεχέσονται, τετέοισιν ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐκκρίνετα. HIPPOCR. Aph. Sect. 4. Quibus

bus in urina crassa carunculae parvae, veluti capilli, una egrediuntur, his ex renibus egreditur. *Ἡν αἷμα ἢ πύον ἔρξη, τῶν νεφρῶν ἢ τῆς κύστεως ἔλκωσιν σημαίνει.* HIPPOCR. Aph. Sect. 4. Si sanguinem aut pus mingat, renum aut vesicæ ulcus significat. *Ἵουρον πυῶδες, Urina purulenta. Ἡν αἷμα καὶ πύον ἔρξη καὶ λεπιδίας, καὶ ὀσμὴ βαρῆα ἢ, τῆς κύστεως ἔλκωσιν σημαίνει.* HIPPOCR. Aph. Sect. 4. Si sanguinem & pus mingat & squamulas, & odor gravis sit, vesicæ ulcus significat. HIPPOCR. Aphor. Sect. 4. art. 76. *Ὀκόσοισιν ἐν τῷ ἔρω σαρκία μικρὰ, παρῆι εἶντι, ὡς περὶ τριχες συνεχέρονται, τρεῖσισι ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐκκρίνεται.* Vertit CELS. Lib. 2. cap. 7. Si hæc (urina) crassa carunculas quasdam exiguas, quali capillos, habet, utique in renibus vitium est. HIPPOCR. Aphor. Sect. 7. art. 34. *Ὀκόσοισι δ' ἐπὶ τοῖσισι ἔροισιν ἐφθάνται πομφόλυγες, νεφριτικὰ σημαίνουσι.* Vertit CELS. Lib. 2. cap. 7. Aut si bullas (urina habet) utique in renibus vitium est. HIPPOCR. Aphor. Sect. 4. art. 75. *Ἡν αἷμα ἢ πύον ἔρξη, τῶν νεφρῶν ἢ τῆς κύστεως ἔλκωσιν σημαίνει.* Vertit CELS. Lib. 2. cap. 7. At si sanguis aut pus in urina est, vel vesicæ vel renes exulcerati sunt. 10) Motus urinæ expeditus vel cohibitus, signum est in morbis. Aus dem freyen oder gehinderten Harnen erkennet man verschiedene. Der freye Urin in der Wasser sucht ist gut. *Ὅτω γὰρ ὡς ἀρητικώταται εἶη καὶ ἰσχυροὶ μάλιστα.* HIPPOCR. Libro de ratione Victus in acutis. De hydropisi: uti plus urinæ minget, ita plus valebit. Urinæ difficultates semper malæ, Gehindertes Harnen ist schlimm. *Ἵουρα ἐπίπονα, ποτηρῶν, καὶ τὸ μικρὰ ἐπιφαίνεσθαι, ὅσον σάξιας.* HIPPOCR. Prorrh. 1. Urinæ laboriosæ malæ, & quæ parce

apparent, instar stillarum. *Τὰ ἐρέμενα μὴ ὑπομνησάντων, ὀλέθρια.* HIPPOCR. Coac. Prænot. Urina, non advertentibus, mala. *Τῶν ἔρων ἀκάσιος ἔρησις περὶ παραλύσεως.* PAVLVS AEG. Libr. 3. με. Involuntaria urinæ fluxio a paralyti. Urina insciis fluens, pessima. *Ἵουρον ohne Bissen, ist am bedenklichsten. Ἵουρον λαθραίως ἐρέμενον.* Quæ insciis ægris redditur.

ΟΥΣ, Auris. *Τὰ παρ' ἑς, Quæ ad aurem nascuntur, tubercula, ab HIPPOCRATE passim excitantur in Epidemicis. Fieberhafte Geschwulsten derer Ohren-Drüsen.* Vide Ὠτα.

ΟΦΘΑΛΜΩΝ πάθη, Oculorum morbi varii, sub suis titulis quærendi singuli. *Ὀφθαλμία, Inflammatio oculorum. Quæ mitior, Τάραξις, quæ summa φλεγμονή. Ὀφθαλμία ῥεῶδεις.* HIPPOCR. Libr. 1. Epid. Ophthalmiæ humidæ, catarrhotæ. *Ὀφθαλμία ξηρά, Ophthalmiæ sicca.* GALENVS. Lippitudines appellat. CELSVS Lib. 2. c. 1. *Entzündung derer Augen mit oder ohne Thränen. Καὶ ἡ ὀφθαλμία διατάραξις τις ἐστίν, ἢ μόνον ἐξωθεν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς φανερῆς αἰτίας γνωμένη, καὶ ἐπιμένουσα ὡς τρίτης ἢ τετάρτης ἢ καὶ πέμπτης ἡμέρας.* Ophthalmia quoque (id est lippitudo) perturbatio quædam est, verum non extrinsecus tantum, sed ex interiore etiam causa aperta ingruit, perque tres quatuorve aut quinque dies plerumque durat. PAVLVS AEGIN. Lib. 3. cap. 22. *Ὀφθαλμῶντι, ὑπὸ διαέροισις ληφθῆναι, ἀγαθόν.* Omnisque dejectio lippienti prodest. CELSVS Lib. 2. c. 8. Paralysis oculi. HIPPOCR. Aph. Sect. 6. art. 17. *Παραλελύσθαι λέγεται ὁ ὀφθαλμός, ὅταν αὐτὸν ἐπιλείψωσιν*

κωσιν αἱ φυσικαὶ κινήσεις, καὶ μὴ δύνηται ἀναβλέπειν ἢ καταβλέπειν, ἀναίσθητος δ' ἔσται. GALENVS Introd. f. Medicus. Solvi dicitur oculus, quando illum animales motus deserunt, nec possit suspicere aut desplicere, simulque sensu privatus sit. *Gelähmtes unbelebtcs Auge.* Cicatrices oculi. Τὰς ἐπιπολῆς γινόμενας ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐλάς, οἱ μὲν, διὰ μόνον, ἐλάς, οἱ δὲ, νεφελῶν καλεῖσι, τὰς δὲ διὰ βλάβης, λευκώματα: PAVL. AEG. L. 3 κβ. Superficietenus factæ cicatrices oculi, illæ quidem simpliciter cicatrices vocatur, quæ autem profundiores sunt, audiunt leucomata: Σύγχυσις ὀφθαλμοῦ ἐκ πληγῆς PAVL. AEGINETA L. 3. αβ. Oculus confusus ex ictu.

ΟΦΙΑΣΙΣ, Vitium capillorum, dum illi serpentino tractu decidunt. *Das schlangenförmige Ausfallen derer Haupt-Haare.* Ἐτέρα δὲ ὑγρότης ποικίλη τε καὶ διεφθορεῖα τὴν τε ὀφίασιν καὶ τὴν ἀλωπεκίαν ἐναπεργάζεσθαι, τὰς εἴδους διαβιβρώσκατα τῶν τριχῶν, καὶ ταύτας ἐμβροσκομένη ἢ ὀμαλῶς καὶ ἢ μὲν ὀφίασιν καὶ ἀπὸ τῆ γινόμενε πάθους καλοῦτ' ἀν εἰκότως κατὰ τὰς σπείρας ἐπικτεινομένη τῆ ὀφείας κατὰ τῆ τῆς κεφαλῆς δέρματι, ἀλωπεκία δ' εἴρηται, διὰ τὸ συνεχῶς ἀντὴν ἐν ταῖς ἀλώπεξι γίνεσθαι. Quod si alius humor varius & corruptus fuerit, qui pilorum radices erodat, easque inæqualiter amputet, areas, quas ὀφίασιν & ἀλωπεκίαν, Græci nuncupant, efficit. Et vitium quidem ex re ipsa ὀφίασιν jure vocatur, quod serpentis, quem ὄφιν appellant, convolutionum instar, per capitis cutem serpat: ἀλωπεκία vero nuncupatur, quod assidue vulpes, ἀλώπεκες Græce nominatæ, eo mali genere infestentur. ACTVAR. Libr. 2. περὶ διαγν. παθ. cap. 5.

ΟΨΙΣ: Κόρη, γλῆνη. Papilla. Ast totam designat faciem & intuitum ægrotantium, uti signum, cui multa fides penes HIPPOCRATEM. Ἦν γὰρ ὄψεις πυκνὰ κινέωνται, μακρῶν τῶν ἐλπίς. HIPPOCR. Progn. CELS. Lib. 2. 7. Oculorum quoque frequens motus infanix signum est. Vid. πρόσωπον. Das gute oder schlimme Ansehen des Kranken.

Π.

ΠΑΘΟΣ, Passio, πάθημα Idem quod morbus. Διοίσει δ' ἕδεν, ἢ νόσον ἢ νόσημα λέγειν, ὡσπερ, ἦτοι πάθος ἢ πάθημα, ὡς ἕδεν διαφέρει λέγειν ἀρρώστιαν ἢ ἀρρώσημα. GALEN. Lib. 2. Method. Med. Nihil quidquam differentix erit, si morbum vel ægritudinem vel affectum aut affectionem, infirmitatem aut debilitatem nominaveris: Alibi tamen mavult τὸ τῆ πάθους ἔνομα κατὰ τῶν ἰχρονίων μόνον λέγειν, affectionum nomen tantum de morbis chronicis dici. Sed Hippocrates promiscue habet, iridemque pro symptomatis accipit. Καύσων τὰ παθήματα, Februm affectiones, τῶν κυναγγικῶν τὰ παθήματα, Angina affectus quæ accidunt. Das Wort πάθος bedeutet so viel als νόσος. Die Krankheit, ein jedweder unnatürlicher Zufall des Menschen.

ΠΑΘΟΓΝΩΜΟΝΙΚΟΝ, Pathognomicum, Παθογνωμονικόν (μέρος ἢ εἶδος τῆς ἰατρικῆς) τὸ περὶ τὴν διάγνωσιν τῆ παρα φύσιν ὄν. Pathognomonica (pars vel species medicinæ) quæ id, quod præter naturam est, dignoscendum suscipit. GALEN. in Def. med. Der von Krankheiten handelnde Theil der Arzeney-Kunst. Παθογνωμονικόν σημεῖον, ἐστὶ τῶν τε ἐντὸς καὶ τῶν ἐκτὸς σημείωσις. Pathogno-